RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

6. marts 2002 *

I de forenede sager T-92/00 og T-103/00,

Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava ved advokaterne A. Creus Carreras og B. Uriarte Valiente,

sagsøger i sag T-92/00,

Ramondín SA, Logroño (Spanien),

Ramondín Cápsulas SA, Laguardia (Spanien),

ved advokat J. Lazcano-Iturburu,

sagsøgere i sag T-103/00,

* Processprog: spansk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Santaolalla, G. Rozet og G. Valero Jordana, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/795/EF af 22. december 1999 om den statsstøtte, Spanien har ydet til fordel for Ramondín SA og Ramondín Cápsulas SA (EFT 2000 L 318, s. 36),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts, V. Tiili, R.M. Moura Ramos og M. Jaeger,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 26. juni 2001,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsregler

Den maksimale støtteintensitet i Baskerlandet

1 I henhold til det spanske kort over regionalstøtte, som Kommissionen har foreslået (EFT 1996 C 25, s. 3), er støtteloftet i Baskerlandet på 25% i nettosubventionsækvivalent (NSÆ).

Gældende skattefordele i den historiske provins Álava

2 Skatteforholdene i Baskerlandet henhører under den økonomiske aftale, der blev gennemført ved den spanske lov nr. 12/1981 af 13. maj 1981, og som senest blev ændret ved lov nr. 38/1997 af 4. august 1997. I henhold til denne aftale kan Diputación Foral de Álava på visse betingelser tilrettelægge den skatteordning, der skal finde anvendelse inden for dens område.

3 Diputación Foral de Álava har med hjemmel i denne aftale gennemført diverse skattebegunstigelser, bl.a. i form af en skattelempelse på 45% og en nedsættelse af beskatningsgrundlaget for så vidt angår selskabsbeskatningen.

Skattelempelsen på 45%

4 Sjette tillægsbestemmelse til Norma Foral (provinslov) nr. 22/1994 af 20. december 1994 om gennemførelse af Territorio Histórico de Álavas budget for 1995 (*Boletín Oficial del Territorio Histórico de Álava,* (herefter »BOTHA«), nr. 5 af 13.1.1995) har følgende ordlyd:

»Investeringer i nye materielle anlægsaktiver, som foretages mellem den 1. januar 1995 og den 31. december 1995, og som overstiger 2,5 mia. ESP ifølge afgørelse truffet af Diputación Foral de Álava, indrømmes en skattelempelse på 45% af det investeringsbeløb, som Diputación Foral de Álava fastsætter; skattelempelsen finder anvendelse på det skattepligtige beløb.

Nedsættelser, der på grund af et for lavt skattepligtigt beløb ikke udnyttes, kan anvendes inden for ni år efter det år, hvor Diputación Foral de Álava har truffet den pågældende afgørelse.

I den pågældende afgørelse truffet af Diputación Foral de Álava fastsættes de frister og begrænsninger, der gælder i de enkelte tilfælde.

De fordele, der indrømmes ved denne bestemmelse, er uforenelige med nogen anden form for skattemæssig fordel for samme investering.

Diputación Foral de Álava fastsætter ligeledes varigheden af investeringsproceduren, som kan omfatte investeringer, der har fundet sted i forberedelsesfasen for det projekt, der ligger til grund for investeringerne.«

5 Gyldigheden af denne bestemmelse blev forlænget for 1996 ved femte tillægsbestemmelse til Norma Foral nr. 33/1995 af 20. december 1995 (BOTHA nr. 4 af 10.1.1996), som ændret ved punkt 2.11 i undtagelsesbestemmelsen i Norma Foral nr. 24/1996 af 5. juli 1996 (BOTHA nr. 90 af 9.8.1996). For 1997 blev skattebegunstigelsen forlænget ved syvende tillægsbestemmelse til Norma Foral nr. 31/1996 af 18. december 1996 (BOTHA nr. 148 af 30.12.1996). Skatteletelsen på 45% af investeringsbeløbet blev bevaret i en modificeret udgave for årene 1998 og 1999 ved henholdsvis 11. tillægsbestemmelse til Norma Foral nr. 33/1997 af 19. december 1997 (BOTHA nr. 150 af 31.12.1997) og syvende tillægsbestemmelse til Norma Foral nr. 36/1998 af 17. december 1998 (BOTHA nr. 149 af 30.12.1998).

Nedsættelse af beskatningsgrundlaget for så vidt angår selskabsbeskatningen

6 Artikel 26 i ovennævnte Norma Foral nr. 24/1996 af 5. juli 1996 bestemmer følgende:

»1. Selskaber, der starter en erhvervsaktivitet, indrømmes en nedsættelse på henholdsvis 99%, 75%, 50% og 25% af det positive beskatningsgrundlag for regnskabsåret for deres økonomiske aktivitet, inden modregning af negative beskatningsgrundlag for tidligere perioder, i fire på hinanden følgende skatteår regnet fra det første år inden for fristen på fire år efter erhvervsaktivitetens start, hvor selskaberne opnår positive beskatningsgrundlag.

[...]

2. For at nyde fordel af denne nedsættelse skal de skattepligtige selskaber opfylde følgende krav:

a) De skal starte deres erhvervsaktivitet med en indbetalt kapital på mindst 20 mio. ESP.

b) [...]

c) [...]

d) Den nye aktivitet må ikke hverken direkte eller indirekte være blevet udøvet tidligere under et andet selskabsnavn.

e) Den nye erhvervsaktivitet skal udøves i lokaler eller virksomheder, hvor der ikke udøves nogen anden aktivitet af nogen fysisk eller juridisk person.

f) Selskaberne skal foretage investeringer i materielle anlægsaktiver i løbet af de første to aktivitetsår for et minimumsbeløb på 80 mio. ESP, idet samtlige investeringer skal foretages i aktiver, der er forbeholdt den pågældende aktivitet, og som ikke er genstand for leje eller overdragelse til tredjemand med henblik på anvendelsen. I den forbindelse omfatter investeringer i materielle anlægsaktiver også goder, der erhverves gennem leasing, forudsat at selskabet forpligter sig til at udøve forkøbsretten.

g) Efter erhvervsaktivitetens start skal der i løbet af de første seks måneder oprettes mindst ti arbejdspladser, og dette antal skal derefter opretholdes som årsgennemsnit for det fastansatte personale indtil det regnskabsår, hvor retten til at anvende nedsættelsen af beskatningsgrundlaget ophører.

h) [...]

i) Selskaberne skal råde over en virksomhedshandlingsplan, som dækker en periode på mindst fem år.

3. [...]

4. Minimumsbeløbet for investeringerne, jf. stk. 2, litra f), og oprettelsen af et mindsteantal af arbejdspladser, jf. stk. 2, litra g), kan ikke forenes med nogen anden form for skattemæssig fordel for samme investeringer eller samme oprettelse af arbejdspladser.

5. Anmodning om nedsættelse i henhold til denne artikel skal indgives til skatteforvaltningen, som efter at have kontrolleret, om de oprindeligt fastsatte krav er opfyldt, i givet fald meddeler det ansøgende selskab sin midlertidige tilladelse, som derefter skal godkendes i kraft af en afgørelse truffet af Diputación Foral de Álava.

[...].«

Sagens faktiske omstændigheder

7 Ramondín SA er et selskab, der er oprettet i henhold til spansk ret, og som er specialiseret i fremstilling af kapsler til plombering af flasker til vin, champagne og andre kvalitetsdrikkevarer. Det har siden 1971 været etableret i Logroño i den selvstyrende region La Rioja.

8 I 1997 besluttede Ramondín at flytte virksomheden fra Logroño til Laguardia, der er beliggende i det historiske område Álava i Baskerlandet. Til dette formål oprettede Ramondín den 15. december 1997 det nye selskab Ramondín Cápsulas SA, i hvilket det ejer 99,8% af aktiekapitalen. Det er planlagt, at Ramondín Cápsulas skal overtage alle Ramondíns aktiviteter.

9 Ved Diputación Foral de Álavas afgørelse nr. 738/1997 af 21. oktober 1997 indrømmedes Ramondín den skattelempelse på 45%, der er nævnt i præmis 4 og 5. Ramondín Cápsulas opnåede i kraft af sin status som nystiftet selskab ligeledes den nedsættelse af beskatningsgrundlaget, der er nævnt i præmis 6.

Den administrative procedure

10 Ved skrivelse af 2. oktober 1997 indgav præsidenten for den selvstyrende region La Rioja en anmeldelse vedrørende flere tilfælde af statsstøtte, der angiveligt skulle være ydet til fordel for Ramondín i forbindelse med virksomhedens flytning til Baskerlandet.

11 Ved skrivelse af 30. april 1999 underrettede Kommissionen de spanske myndigheder om dens beslutning om at indlede proceduren efter artikel 88,

stk. 2, EF i relation til den skattemæssige støtte, som de baskiske myndigheder havde ydet til Ramondín (EFT C 194, s. 18). Kommissionen pålagde samtidig Spanien at fremlægge visse oplysninger og suspendere betalingen af den skattemæssige støtte, der allerede var tildelt Ramondín.

12 Den 22. december 1999 vedtog Kommissionen beslutning 2000/795/EF om den statsstøtte, Spanien har ydet til fordel for Ramondín og Ramondín Cápsulas (EFT 2000 L 318, s. 36, herefter »den anfægtede beslutning«).

13 Den anfægtede beslutning har følgende ordlyd:

»Artikel 1

1. Den statsstøtte, Spanien har tildelt [Ramondín] i form af tilståelse af en skattelempelse til fordel for [Ramondín] på et beløb svarende til 45% af det investeringsbeløb, Diputación Foral de Álava fastlagde i sin afgørelse 738/1997 af 21. oktober 1997, er, for så vidt angår den del af støtten, som under iagttagelse af reglerne om kumulering af støtte ikke overstiger loftet på 25% nettosubventionsækvivalent for støtte med regionalt sigte i Baskerlandet, forenelig med fællesmarkedet.

2. Spanien skal i hele den periode, hvor skattelempelsen er i kraft, fremlægge årsrapporter, således at Kommissionen kan kontrollere, om støtten til [Ramondín] ydes under iagttagelse af reglerne om kumulering og ikke overstiger loftet på 25% nettosubventionsækvivalent for støtte med regionalt sigte i Baskerlandet.

Artikel 2

Følgende statsstøtteforanstaltninger, som Spanien har gennemført, er uforenelige med fællesmarkedet:

a) støtten til fordel for [Ramondín Cápsulas], i form af nedsættelsen af beskatningsgrundlaget for nyoprettede virksomheder, i henhold til artikel 26 i Norma Foral 24/1996 af 5. juli 1996

b) støtten til fordel for [Ramondín] i form af tilståelse af en skattelempelse til fordel for [Ramondín] på et beløb svarende til 45% af det investeringsbeløb, Diputación Foral de Álava fastlagde i sin afgørelse 738/1997 af 21. oktober 1997, for så vidt angår den del af støtten, som under iagttagelse af reglerne om kumulering af støtte overstiger loftet på 25% nettosubventionsækvivalent for støtte med regionalt sigte i Baskerlandet.

Artikel 3

1. Spanien træffer de nødvendige foranstaltninger for at inddrage de i artikel 2 omhandlede fordele, som på ulovlig vis er stillet til rådighed for modtagerne, og for om fornødent at geninddrive støtten fra støttemodtagerne.

2. Tilbagebetalingen skal ske omgående og i overensstemmelse med gældende procedurer i national ret, for så vidt som disse giver mulighed for omgående og effektiv gennemførelse af denne beslutning. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev stillet til rådighed for støttemodtagerne, og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes på grundlag af den referencesats, der anvendes til at beregne subventionsækvivalenten for regionalstøtte.

Artikel 4

Spanien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

14 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 19. og den 26. april 2000 har sagsøgerne i sagerne T-92/00 og T-103/00 anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

15 Ved kendelse afsagt den 5. juni 2001 blev sag T-90/00 og sag T-103/00 forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

17 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet, som blev afholdt den 26. juni 2001.

18 Sagsøgeren i sag T-92/00 har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

— Den anfægtede beslutning annulleres, i det omfang de skattemæssige foranstaltninger, der er omhandlet i Norma Foral de Álava nr. 22/1994 og nr. 24/1996, anses for statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, og den spanske stat pålægges at kræve støtten tilbagebetalt.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Sagsøgerne i sag T-103/00 har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres, i det omfang de skattemæssige foranstaltninger, der er omhandlet i Norma Foral de Álava nr. 22/1994 og nr. 24/1996, anses for statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, og den spanske stat pålægges at kræve støtten tilbagebetalt.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 I sagerne T-92/00 og T-103/00 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

21 Sagsøgerne har til støtte for deres påstand fremsat fire anbringender. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF. Det andet anbringende vedrører magtfordrejning. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling. Det fjerde vedrører en tilsidesættelse af artikel 253 EF.

Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF

22 Dette anbringende består af fire led. De to første led vedrører den påståede generelle karakter af de skattemæssige foranstaltninger, dels for så vidt angår skattelempelsen, dels for så vidt angår nedsættelsen af beskatningsgrundlaget. Det tredje led vedrører en urigtig anvendelse af den undtagelse, der er begrundet i hensynet til skattesystemets karakter eller opbygning. Det fjerde led udspringer af den manglende forvridning af konkurrencen og den manglende påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne.

Første led vedrørende den påståede generelle karakter af den skattemæssige foranstaltning for så vidt angår skattelempelsen

23 Det bemærkes, at det i henhold til artikel 87, stk. 1, EF er en betingelse for, at en foranstaltning kan betegnes som statsstøtte, at den begunstiger »visse virksomheder eller visse produktioner«. En statslig foranstaltnings specifikke eller selektive karakter er således et af kendetegnene ved begrebet statsstøtte (Domstolens dom af 1.12.1998, sag C-200/97, Ecotrade, Sml. I, s. 7907, præmis 40, og Rettens dom af 29.9.2000, sag T-55/99, CETM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3207, præmis 39).

24 Kommissionen har imidlertid i den anfægtede beslutning (punkt VII.3.1) anført, at den specifikke karakter af Norma Foral nr. 22/1994, hvorved der indrømmes en skattelempelse på 45% af investeringsbeløbet, kan udledes af fire forhold, nemlig af den skønsbeføjelse, som Diputación Foral har »til at bestemme, hvilke investeringer i materielle anlægsaktiver til et beløb af over 2,5 mia. ESP der kunne nyde fordel af skattelempelsen, på hvilken del af investeringerne nedsættelsen på 45% kunne anvendes, og hvilke frister og maksimumsgrænser der skulle gælde for hvert enkelt tilfælde« (betragtning 79-87); af det minimumsbeløb for investeringerne (2,5 mia. ESP), der de facto begrænser anvendelsen af skattelempelsen til store virksomheder, uden at denne begrænsning berettiges ved karakteren eller opbygningen af det skattesystem, fra hvilket undtagelsen er givet (betragtning 88-97); af skattelempelsens tidsbegrænsede karakter, der indebærer »at det står myndighederne frit for at indrømme den til bestemte virksomheder« (betragtning 98-101), og af, »at der er fuldstændig parallel mellem denne foranstaltning og Ekimen-ordningen, både hvad angår de respektive mål (finansiering af nye investeringer) og det geografiske område (selvstyreområde i det ene tilfælde, provins i det andet)« (betragtning 102-104).

25 Der skal herefter i lyset af de argumenter, som sagsøgerne har fremført, foretages en prøvelse af, om de forhold, Kommissionen har henvist til i den anfægtede beslutning, giver grundlag for at fastslå, at den skattelempelse, der har hjemmel i Norma Foral nr. 22/1994, udgør en specifik foranstaltning, der begunstiger »visse virksomheder eller visse produktioner« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF.

26 Sagsøgerne har først og fremmest gjort gældende, at Norma Foral nr. 22/1994 afspejler et politisk skattemæssigt valg, som de baskiske myndigheder har truffet. Disse myndigheder har fuld kompetence på det skatteretlige område i kraft af den spanske forfatning og »Concierto Económico« (den særlige økonomiske aftale, der er indgået mellem centralregeringen og visse selvstyrende regioner i Spanien, herunder Baskerlandet). Ifølge sagsøgerne anfægter Kommissionen de baskiske selvstyremyndigheders lovgivningskompetence derved, at den anser Norma Foral nr. 22/1994 for at have en selektiv karakter med den begrundelse, at den kun finder anvendelse på en del af det spanske territorium, nemlig i provinsen Álava. Efter sagsøgernes opfattelse kan en regional skattemæssig ordning udelukkende karakteriseres som selektiv og som statsstøtte, hvis det er påvist, at denne ordning ikke anvendes generelt på den berørte regions område, at den er klart arbitrær eller skønsmæssig, og at den desuden klart påvirker konkurrencen mellem de skattesubjekter, der er undergivet denne regionale skatteordning. Da disse betingelser ikke er opfyldt i denne sag, burde Kommissionen have anvendt en procedure for skattemæssig harmonisering, såfremt den havde til hensigt at ændre den pågældende skattemæssige foranstaltning.

27 I denne forbindelse skal Retten bemærke, at sagsøgernes argumentation bygger på en urigtig forståelse af den anfægtede beslutning. Kommissionen har ikke på noget sted i beslutningen benyttet sig af et kriterium om regional selektivitet med henblik på at påvise, at den omhandlede skattemæssige foranstaltning udgør statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF (jf. præmis 24). Den anfægtede beslutning gør således på ingen måde indgreb i Territorio Histórico de Álavas kompetence til at iværksætte generelle skattemæssige foranstaltninger på hele den berørte provins' område.

28 Det første klagepunkt skal derfor forkastes.

29 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at Diputación Foral de Álava ikke råder over nogen skønsbeføjelse i forbindelse med indrømmelse af skattelempelsen. Myndighederne undersøger kun, om betingelserne i lovgivningen er opfyldt for at undgå svigagtig indrømmelse af skattelempelsen. De har ikke beføjelse til at udvælge de virksomheder, der skal begunstiges, eller til at ændre procentsatsen for skattelempelsen. Alle virksomheder, der er omfattet af ordningens saglige anvendelsesområde, har således efter sagsøgernes opfattelse kunnet drage fordel af de omhandlede skattemæssige foranstaltninger.

30 Sagsøgerne har endvidere anført, at der såvel i national lovgivning som i fællesskabslovgivningen findes talrige eksempler på, at anvendelse af en bestemmelse er betinget af, at forvaltningen foretager en forudgående efterprøvelse eller kontrol, uden at dette er ensbetydende med, at forvaltningen råder over en skønsbeføjelse.

31 Retten skal bemærke, at foranstaltninger af generel karakter ikke er omfattet af artikel 87, stk. 1, EF. Det er imidlertid allerede tidligere fastslået i retspraksis, at selv foranstaltninger, der umiddelbart forekommer anvendelige på alle virksomheder, i et vist omfang kan være selektive og følgelig må anses for foranstaltninger, der har til formål at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner. Dette vil bl.a. være tilfældet, når den forvaltning, der skal anvende en generel bestemmelse, i et vist omfang råder over en skønsbeføjelse i forbindelse med anvendelsen af retsakten (Domstolens dom af 26.9.1996, sag C-241/94, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 4551, præmis 23 og 24, præmis 40 i Ecotrade-sagen, nævnt ovenfor i præmis 23, og dom af 17.6.1999, sag C-295/97, Piaggio, Sml. I, s. 3735, præmis 39, samt generaladvokat La Pergolas forslag til afgørelse i sag C-342/96, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2459, s. 2461, præmis 8). Domstolen fastslog således i sagen Frankrig mod Kommissionen (nævnt i præmis 23 og 24), at den franske ordning med deltagelse af Fonds national de l'emploi i sociale programmer for kriseramte virksomheder »kan stille visse virksomheder gunstigere end andre og dermed opfylder betingelserne for, at der foreligger en statsstøtte« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF, eftersom den omhandlede fond »[i kraft af reglerne om statens deltagelse i de sociale programmer] råd[ede] [...] over en skønsbeføjelse, som giver den mulighed for at afpasse den finansielle intervention efter forskellige hensyn, såsom navnlig valget af begunstigede, størrelsen af beløbet for den finansielle intervention og betingelserne for interventionen«.

32 Det må konstateres, at Diputación Foral de Álava i kraft af bestemmelserne i Norma Foral nr. 22/1994 i et vist omfang råder over en skønsbeføjelse i forbindelse med anvendelsen af skattelempelsen. Det fremgår nemlig af Norma Foral nr. 22/1994 (jf. præmis 4), at skattelempelsen udgør 45% »af det investeringsbeløb, som Diputación Foral de Álava fastsætter«. Norma Foral

nr. 22/1994, hvorefter Diputación Foral kan fastsætte det pågældende investeringsbeløb, tillader samtidig Diputación Foral at ændre størrelsen af støttebeløbet. Det må desuden konstateres, at Diputación Foral i medfør af Norma Foral nr. 22/1994 har kompetence til at fastsætte »de frister og begrænsninger, der gælder i de enkelte tilfælde«.

33 Idet Diputación Foral tillægges en skønsbeføjelse i henhold til Norma Foral nr. 22/1994, kan bestemmelserne vedrørende skattelempelsen medføre, at visse virksomheder stilles mere gunstigt end andre. Den omhandlede skattemæssige foranstaltning skal følgelig anses for at opfylde betingelsen om specificitet.

34 Sagsøgerne har yderligere anført, at den skønsbeføjelse, som Diputación Foral råder over, under alle omstændigheder ikke kan anses for at være en beføjelse til at træffe vilkårlige beslutninger, idet en sådan handlemåde fra de offentlige myndigheders side er forbudt i henhold til artikel 9 i den spanske forfatning.

35 Som anført af Kommissionen er det imidlertid ikke nødvendigt for at afkræfte, at der er tale om en generel foranstaltning, at efterprøve, om skatteforvaltningens handlemåde er præget af vilkårlighed. Det er tilstrækkeligt at fastslå — som det er sket i den foreliggende sag — at forvaltningen råder over en skønsbeføjelse, der sætter den i stand til at differentiere støttebeløbet eller betingelserne for tildeling af den pågældende skattelempelse efter arten af de investeringsprojekter, som forelægges for forvaltningen.

36 Det andet klagepunkt må således også forkastes.

37 Sagsøgerne har for det tredje gjort gældende, at den omstændighed, at der kræves en minimumsinvestering på 2,5 mia. ESP for at kunne opnå skattelempelsen, ikke indebærer, at skatteforanstaltningen har en selektiv karakter. Ifølge sagsøgerne er der tale om et objektivt kvantitativt kriterium. Alle skattesystemer indeholder foranstaltninger, hvis tildeling eller opfyldelse er underlagt et kvantitativt kriterium.

38 Sagsøgerne har anført, at den omstændighed, at anvendelsen af foranstaltningen i praksis er begrænset til de store virksomheder, er en normal følge af afgrænsningen af anvendelsesområdet for skatteordningen. Andre bestemmelser finder kun anvendelse på små virksomheder. Efter sagsøgernes opfattelse følger det af Kommissionens måde at argumentere på, at en bestemmelse, hvorved der fastsættes en grænse for investeringernes størrelse, altid vil have en selektiv karakter, selv hvis grænsen blev sænket til f.eks. 10 mio ESP, idet der altid vil være nogle skattesubjekter, der ligger under minimumsgrænsen. Ifølge sagsøgerne ville det svække bestemmelsens effektivitet, hvis der ikke var fastsat sådanne grænser. Grænserne er nødvendige for at muliggøre eller stimulere investeringsprojekter, der skaber velstand eller samfundsmæssige goder.

39 Det må derfor fastslås, at de baskiske myndigheder i realiteten har forbeholdt skattelempelsen for virksomheder, der råder over betydelige økonomiske ressourcer, idet de har begrænset anvendelsen af skattelempelsen til kun at omfatte investeringer i nye materielle anlægsaktiver, der overstiger 2,5 mia. ESP. Kommissionen har således med rette antaget, at den skattelempelse, der er omhandlet i Norma Foral nr. 22/1994, er bestemt til at skulle anvendes selektivt på »visse virksomheder« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF.

40 Det bemærkes endvidere, at den omstændighed, at skattesystemerne ofte anvender kvantitative kriterier eller indeholder regler, der begunstiger små eller mellemstore virksomheder (herefter »SMV'er«), ikke giver grundlag for at konkludere, at Norma Foral nr. 22/1994, der indeholder en skattebegunstigelse, som kun virksomheder, der råder over betydelige økonomiske ressourcer, kan

nyde godt af, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF. I denne forbindelse bemærkes, at de foranstaltninger, der selektivt finder anvendelse på SMV'er, også har karakter af statsstøtte (jf. Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder, EFT 1996 C 213, s. 4).

41 Det følger af samtlige de foregående bemærkninger, at Norma Foral nr. 22/1994, der gør det muligt at indrømme en skattelempelse, udgør en begunstigelse til fordel for »visse virksomheder« i den forstand, hvori udtrykker er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF. Under disse omstændigheder er det ikke fornødent yderligere at undersøge, om Norma Foral nr. 22/1994's tidsbegrænsede karakter og den påståede parallelitet mellem skattelempelsen og det regionale støtteprogram Ekimen tillige tillægger den pågældende foranstaltning en specifik karakter.

42 Det første led kan herefter ikke tiltrædes.

Det andet led vedrørende den påståede generelle karakter af de skattemæssige foranstaltninger for så vidt angår nedsættelsen af beskatningsgrundlaget

43 Kommissionen har i den anfægtede beslutning givet udtryk for, at den anser nedsættelsen af beskatningsgrundlaget i medfør af artikel 26 i Norma Foral nr. 22/1994 for at være en specifik foranstaltning som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF. Det specifikke eller selektive element fremkommer især som følge af den omstændighed, at kun nyoprettede virksomheder har mulighed for at opnå skattefordelen. Det specifikke element forstærkes af den omstændighed, at det kun er de virksomheder, der investerer 80 mio. ESP og opretter ti arbejdspladser, som kan få fordel af nedsættelsen af beskatningsgrundlaget (betragtning 111). Kommissionen har endvidere anført følgende: »Foranstaltningens specifikke

karakter forstærkes også af begrundelsen herfor, således som den fremgår af Norma Foral [...], ved hvilken foranstaltningen oprettes. I begrundelsen for denne Norma Foral fremføres der således efter de generelle mål for skatteordningen en række andre mål, som er af mere industripolitisk art; bl.a. anføres det, specifikt, at det skal tilstræbes at 'anspore til oprettelsen af nye erhvervsinitiativer', og dette mål konkretiseres derefter i de foranstaltninger, som tager sigte på den særlige kategori af nyoprettede virksomheder« (betragtning 112 til den anfægtede beslutning).

44 Sagsøgerne har indledningsvis fremført kritik af, at Kommissionen har betegnet den omhandlede skattemæssige foranstaltning som statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF, som følge af, at den anvendes selektivt i en bestemt region.

45 Det fremgår imidlertid af den anfægtede beslutning, at Kommissionen ikke har benyttet sig af et kriterium om regional selektivitet med henblik på at betegne artikel 26 i Norma Foral nr. 24/1996 som en foranstaltning af specifik karakter i den i artikel 87, stk. 1, EF forudsatte betydning. Denne argumentation, der hviler på en urigtig forståelse af den anfægtede beslutning, kan derfor ikke tiltrædes.

46 Sagsøgerne har derefter gjort gældende, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget i medfør af artikel 26 i Norma Foral nr. 24/1996 ikke kan anses for at være en skattefordel, der indrømmes visse virksomheder eller produktioner. Den pågældende skattefordel finder nemlig anvendelse på enhver virksomhed, der investerer mindst 80 mio. ESP, og som opretter mindst ti arbejdspladser, uanset hvilken branche virksomheden opererer inden for. De har forklaret, at formålet med den omtvistede foranstaltning er at tilskynde til investeringer i Baskerlandet, og for at opnå dette formål er det nødvendigt at begrænse anvendelsesområdet for den omhandlede skattefordel.

47 Sagsøgeren i sag T-92/00 har under henvisning til Kommissionens beslutning 96/369/EF af 13. marts 1996 om skattemæssige afskrivningsfordele for tyske selskaber (EFT L 146, s. 42) tilføjet, at betingelserne for at anvende artikel 26 i Norma Foral nr. 24/1996 er horisontale og objektive.

48 Det bemærkes, at en statslig foranstaltnings specifikke eller selektive karakter er et af kendetegnene ved begrebet statsstøtte i artikel 87, stk. 1, EF. Der skal derfor foretages en prøvelse af, om den pågældende foranstaltning begunstiger — eller ikke begunstiger — visse virksomheder eller visse brancher (præmis 24 i dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 31, præmis 40 og 41 i Ecotrade-dommen, nævnt ovenfor i præmis 23, og præmis 39 i dommen i sagen CETM mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23).

49 I den foreliggende sag fremgår den selektive karakter af den skattefordel, der er omhandlet i artikel 26 i Norma Foral nr. 24/1996, af flere forskellige momenter. For det første er det kun nyoprettede virksomheder, der har ret til nedsættelse af beskatningsgrundlaget, hvilket indebærer, at alle andre virksomheder udelukkes fra at nyde godt af denne ordning. Desuden skal disse nyoprettede virksomheder investere et beløb af en vis størrelse (mindst 80 mio ESP) og oprette mindst 10 arbejdspladser.

50 Det følger heraf, at uanset om anvendelsesområdet for den omhandlede skattefordel som hævdet af sagsøgeren i sag T-92/00 er fastsat på grundlag af objektive og horisontale kriterier, skal den nedsættelse af beskatningsgrundlaget, der er omhandlet i artikel 26 i Norma Foral nr. 24/1996, anses for at være en fordel, der udelukkende indrømmes visse virksomheder. Der er således tale om en specifik foranstaltning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF.

51 Hvis det blev lagt til grund, at forfølgelsen af et politisk økonomisk eller industrielt formål, såsom tilskyndelse til at investere, kan medføre, at en selektiv foranstaltning ikke omfattes af anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF, ville bestemmelsen blive berøvet sin effektive virkning. I overensstemmelse med fast retspraksis må det derfor fastslås, at det formål, der forfølges med den

omhandlede foranstaltning, ikke kan begrunde, at foranstaltningen falder uden for begrebet statsstøtte i den forstand, hvori det er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF (præmis 20 og 21 i Domstolens dom i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 31, og dom af 17.6.1999, sag C-75/97, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3671, præmis 25, samt præmis 53 i dommen i sagen CETM mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23).

52 Sagsøgerne har endelig anført, at lovgivningen i Baskerlandet (Norma Foral nr. 18/1993) og den spanske lovgivning (lov nr. 22/1993 af 29.12.1993 om skattemæssige foranstaltninger, om ændring af den retlige ordning for den offentlige sektor og om modvirkning af arbejdsløshed (BOE af 31.12.1993)), før Norma Foral nr. 24/1996 blev vedtaget, indeholdt skattemæssige foranstaltninger, der svarede til den nedsættelse af beskatningsgrundlaget, der er omhandlet i den anfægtede beslutning. Da Kommissionen ikke har gjort indsigelse hverken mod den spanske lovgivning eller mod Norma Foral nr. 18/1993, har Territorio Histórico de Álava og Ramondín Cápsulas haft en berettiget forventning om, at artikel 26 i Norma Foral nr. 24/1996 ikke indeholder noget selektivt element, der kan medføre, at artikel 87 EF bringes i anvendelse.

53 I denne forbindelse bemærkes, at den omstændighed, at Kommissionen ikke har udtalt sig om lignende skattemæssige foranstaltninger, der finder anvendelse i samme region eller på nationalt plan, ikke berører den ovennævnte konklusion, hvorefter nedsættelse af beskatningsgrundlaget i medfør af artikel 26 i Norma Foral nr. 24/1996 har karakter af en selektiv foranstaltning i den i artikel 87, stk. 1, EF forudsatte betydning.

54 Desuden har Kommissionens påståede passivitet ikke kunnet skabe en berettiget forventning hos sagsøgerne, eftersom reglerne om nedsættelse af beskatningsgrundlaget blev gennemført ved Norma Foral nr. 24/1996 uden forudgående underretning af Kommissionen, hvilket er i strid med artikel 88, stk. 3, EF. Anerkendelsen af støttemodtagerens berettigede forventning er nemlig betinget af, at støtten er ydet i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i

artikel 88 EF (Domstolens dom af 20.9.1990, sag C-5/89, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 3437, præmis 17, og Rettens dom af 15.9.1998, forenede sager T-126/96 og T-127/96, BFM og EFIM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3437, præmis 69).

55 Det følger af ovenstående bemærkninger, at det andet led heller ikke kan tiltrædes.

Det tredje led vedrørende den urigtige anvendelse af den undtagelse, der er begrundet i hensynet til skattesystemets karakter og opbygning

56 Sagsøgerne har anført, at selv hvis det antages, at de omtvistede skatteforanstaltninger har en selektiv karakter, ville de alligevel falde uden for artikel 87, stk. 1, EF, eftersom de er begrundede i hensynet til det omhandlede skattesystems karakter og forvaltning. Til støtte for deres argumentation har sagsøgerne henvist til Kommissionens meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne (EFT 1998 C 384, s. 3) og beslutning 96/369. De har forklaret, dels at det baskiske skattesystem, der har hjemmel i den spanske forfatning, selv er begrundet i hensynet til karakteren og opbygningen af det generelle spanske system, dels at de omtvistede skattefordele tildeles efter objektive kriterier og betingelser, og at foranstaltningerne finder ensartet anvendelse på alle erhvervsdrivende, der opfylder disse kriterier og betingelser, uanset branche.

57 Retten skal indledningsvis bemærke, at den omstændighed, at Territorio Histórico de Álava råder over en selvstændig kompetence på det skatteretlige område, der er anerkendt og beskyttet af Kongeriget Spaniens forfatning, ikke kan medføre, at denne provins er undtaget fra forpligtelsen til at overholde traktatens bestemmelser om statsstøtte. Det bemærkes i denne forbindelse, at udtrykket i artikel 87, stk. 1, EF, »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af

statsmidler under enhver tænkelig form«, omfatter enhver form for støtte, der finansieres af offentlige midler. Det følger heraf, at foranstaltninger, der træffes af indenstatslige enheder (decentrale, føderale, regionale eller andre enheder) i medlemsstaterne, uanset disses retlige stilling og betegnelse, på samme måde som foranstaltninger, der træffes af føderal- eller centralmagten, er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF, såfremt de i denne bestemmelse fastsatte betingelser er opfyldt (Domstolens dom af 14.10.1987, sag 248/84, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 4013, præmis 17).

58 Dernæst bemærkes, at uanset om de omhandlede skattefordele tildeles efter objektive kriterier, har de ikke desto mindre en selektiv karakter (jf. præmis 41 og 51).

59 Som Kommissionen har anerkendt i den meddelelse og i den beslutning, som sagsøgerne har henvist til (citeret i henholdsvis præmis 56 og 47 ovenfor), kan en foranstaltnings selektive karakter i visse tilfælde være begrundet i »systemets karakter eller opbygning«. Er dette tilfældet, falder foranstaltningen uden for anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF (Domstolens dom af 2.7.1974, sag 173/73, Sml. s. 709, præmis 27, og præmis 34 i dommen i sagen Belgien mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 51, samt præmis 52 i dommen i sagen CETM mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23).

60 Princippet om, at en støtteforanstaltning kan være begrundet i skattesystemets karakter eller opbygning, henviser til en konkret skattemæssig foranstaltnings overensstemmelse med det generelle skattesystems art og indretning (jf. i denne forbindelse præmis 39 i dommen i sagen Belgien mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 51, og generaladvokat La Pergolas forslag til afgørelse i denne sag, Sml. I, s. 3675, præmis 8, jf. ligeledes generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomers forslag til afgørelse i sag C-6/97, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2981, på s. 2983, præmis 27). En konkret skattemæssig foranstaltning, der er begrundet i skattesystemets art og indretning — som f.eks. progressiviteten i et skattesystem, der er begrundet i den omfordeling, der er indbygget i systemet — er ikke at betragte som statsstøtte i henhold til artikel 87, stk. 1, EF.

61 Sagsøgerne har forklaret, at formålet med de omtvistede skattemæssige foranstaltninger er at tilskynde til, at der investeres inden for Territorio Histórico de Álava. De har i denne forbindelse anført, at når en stat tilskynder til investeringer, og det lykkes for den at få virksomheder til at etablere sig på dens område, sikrer den sig fremtidige skatteindtægter, eftersom de pågældende virksomheder skal beskattes i denne stat. Formålet med de omhandlede skattemæssige foranstaltninger skulle således være at inddrive så meget skat som muligt.

62 Det må imidlertid fastslås, at sagsøgerne ikke har fremlagt beviser til støtte for deres udsagn om, at det virkelige formål med de omtvistede skattemæssige foranstaltninger er at øge skatteindtægterne. Denne forklaring harmonerer desuden ikke med, at der er tale om skattelettelser. Selv hvis det blev lagt til grund, at der bestod et sådant formål — hvilket ikke er blevet godtgjort — kunne dette formål lige så godt nås ved hjælp af generelle skattemæssige foranstaltninger. Under disse omstændigheder kan de omtvistede specifikke skattemæssige foranstaltninger ikke anses for at være begrundet i skattesystemets karakter eller opbygning.

63 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at det generelle skattetryk i Baskerlandet er højere end det, der gælder i resten af Spanien.

64 Dette argument kan imidlertid ikke påvise, at specifikke skattemæssige foranstaltninger, der forbeholdes visse virksomheder, er begrundet i skattesystemets art og indretning i Territorio Histórico de Álava.

65 Det følger af ovenstående bemærkninger, at tredje led også må forkastes.

Fjerde led, der udspringer af den manglende forvridning af konkurrencen og den manglende påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne

66 Sagsøgerne har anført, at det marked, som Ramondín og Ramondín Cápsulas (herefter »Ramondín«) opererer på, ikke er præget af stærk konkurrence. På markedet for fremstilling af tinkapsler til plombering af flasker indtager Ramondín en position som nummer ét i Europa, og virksomheden er indehaver af en betydelig markedsandel på verdensplan. Ramondín har ifølge sagsøgerne ingen konkurrenter i Spanien og kun meget få i Europa.

67 De har endvidere understreget, at beslutningen om at flytte produktionsanlægget til Baskerlandet ikke blev truffet under hensyn til de eventuelle skattefordele, der fandtes i Territorio Histórico de Álava, men som følge af den byplanlægning, der blev udført af myndighederne i La Rioja, og som forhindrede enhver udvidelse af virksomheden.

68 Under disse omstændigheder finder sagsøgerne ikke, at etableringen af Ramondín i Álava og indrømmelsen af skattefordelene har haft negative virkninger på konkurrencen eller på samhandelen mellem medlemsstaterne. Ramondíns markedsandel, der allerede var meget betydelig, før det blev besluttet at overflytte produktionen til Álava, er ikke blevet forøget til skade for andre virksomheder. Sagsøgerne har endvidere anført, at ingen af klagerne i den foreliggende sag er indgivet af en af Ramondíns konkurrenter.

69 Retten skal bemærke, at kun statsstøtte, der »påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«, og som »fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene«, er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF. Selv om det i visse tilfælde kan fremgå af selve de omstændigheder, hvorunder støtten ydes, at den kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene, påhviler det i det mindste Kommissionen at

angive disse omstændigheder i beslutningens begrundelse (Domstolens dom af 19.10.2000, forenede sager C-15/98 og C-105/99, Italien og Sardegna Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8855, præmis 66, og de deri nævnte henvisninger).

70 I den anfægtede beslutning har Kommissionen fastslået, at »Ramondín har næsten 40% af verdensmarkedet for tinkapsler til plombering« (betragtning 18). Kommissionen har endvidere angivet Ramondíns seks europæiske konkurrenter og deres respektive markedsandele. Endelig har den anført, at Ramondín i 1997 havde »en omsætning på 24 mio. EUR, heraf 70% fra salg uden for Spanien« og tilføjet, at »disse data og det begrænsede antal leverandører på verdensmarkedet viser, at der findes en samhandel inden for Fællesskabet med dette produkt« (betragtning 19).

71 Denne kortfattede begrundelse — der er ubestridt — er tilstrækkelig til at påvise, at den omhandlede støtte er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF.

72 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af retspraksis (Domstolens dom af 17.9.1980, sag 730/79, Philip Morris mod Kommissionen, Sml. s. 2671, præmis 11 og 12, præmis 47 og 48 i dommen i sagen Belgien mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 51, Rettens dom af 30.4.1998, sag T-214/95, Sml. II, s. 717, præmis 48-50), at enhver støtte, der ydes til en virksomhed, der opererer på Fællesskabets marked, er egnet til at fordreje konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

73 Den støtte, som Ramondín har modtaget i den foreliggende sag, har imidlertid øget virksomhedens handlemuligheder, og støtten har dermed forbedret den konkurrencemæssige stilling for en virksomhed, der — som sagsøgerne selv har erkendt — allerede havde en førende stilling i Europa inden for denne branche. Det er således åbenbart, at der er risiko for, at denne støtte fordrejer

konkurrencevilkårene i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF. Støtten er endvidere egnet til at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Det fremgår nemlig af et svar fra sagsøgerne i sag T-103/00 på et skriftligt spørgsmål stillet af Retten, at 24% af Ramondíns produktion eksporteres til andre lande i Den Europæiske Union.

74 Sagsøgerne kan ikke til støtte for deres argumentation henvise til, at Ramondín ikke har øget sin markedsandel. Hvis Ramondín havde skullet afholde alle udgifterne i forbindelse med flytning af produktionen til Baskerlandet, kan det ikke udelukkes, at Ramondín havde set sig nødsaget til at hæve sine salgspriser, og at Ramondín's konkurrenter ville have benyttet lejligheden til at øge deres egen markedsandel.

75 Den omstændighed, at der ikke er nogen af Ramondíns konkurrenter, der har klaget, er uden betydning, da det i den foreliggende sag allerede er blevet påvist, at den omhandlede støtte kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, og at den kan fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene.

76 Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at det er en forudsætning for, at de omtvistede foranstaltninger kan anses for henhørende under anvendelsesområdet for statsstøtte i artikel 87, stk. 1, EF, at Kommissionen har påvist, at de nævnte foranstaltninger rent faktisk påvirker konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne i mærkbar grad. Sagsøgeren i sag T-92/00 har i denne forbindelse henvist til Kommissionens meddelelse om de minimis-støtteordninger (EFT 1996 C 68, s. 9) og til Kommissionens publikation, *Konkurrenceregler i De Europæiske Fællesskaber,* bind II B, med titlen »Forklarende bemærkninger til statsstøtteregler (gældende pr. 1.12.1996)«.

77 Det bemærkes, at Kommissionen ikke er forpligtet til at påvise støttens reelle virkning på konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne (præmis 103 i dommen i sagen CETM mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23). Hvis Kommissionen i sin beslutning var forpligtet til at godtgøre den faktiske virkning

af allerede ydet støtte, ville det være ensbetydende med, at man begunstigede de medlemsstater, der yder støtte under tilsidesættelse af underretningspligten ifølge artikel 88, stk. 3, EF, på de medlemsstaters bekostning, der giver underretning om påtænkt støtte (Domstolens dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307, præmis 33).

78 I modsætning til det af sagsøgerne anførte er det efter retspraksis ikke en betingelse, at fordrejningen af konkurrencevilkårene eller truslen om en sådan fordrejning og påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstaterne er mærkbar eller væsentlig (Domstolens dom af 21.3.1990, sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 959, præmis 42 og 43, præmis 46 i Rettens dom i sagen Vlaams Gewest mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 72, og præmis 94 i dommen i sagen CETM mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23).

79 Uanset at Kommissionen i sin publikation, »Forklarende bemærkninger til statsstøtteregler«, nævnt ovenfor i præmis 76, har anført, at »støtten skal have en mærkbar indvirkning på konkurrencen«, før den rammes af forbuddet i artikel 87, stk. 1, EF, forholder det sig ikke desto mindre således, at Kommissionen under henvisning til meddelelsen om de minimis-støtteordninger, der er omtalt ovenfor i præmis 76, har fastsat en grænse for støtten på 100 000 EUR, der er langt overskredet i den foreliggende sag (jf. i denne retning Domstolens dom af 19.9.2000, sag C-156/98, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 6857, præmis 39-41).

80 Det følger heraf, at det tredje led heller ikke kan tiltrædes.

81 Det første anbringende skal følgelig forkastes i sin helhed.

Andet anbringende: magtfordrejning

82 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har begået magtfordrejning, idet den har benyttet sig af de beføjelser, den er tillagt i medfør af artikel 87 EF og artikel 88 EF, til i virkeligheden at forfølge skatteharmoniseringsformål.

83 Sagsøgerne har nærmere anført, at den anfægtede beslutning skal ses som led i Kommissionens overordnede forsøg på at angribe det baskiske skattesystem i sin helhed. De har i denne forbindelse henvist til de forskellige procedurer, som Kommissionen har indledt i henhold til artikel 88, stk. 2, EF vedrørende baskiske skatteforanstaltninger. I stedet for at anvende den procedure, der er omhandlet i artikel 96 EF og 97 EF, forsøger Kommissionen ifølge sagsøgerne at gennemføre en vis skatteharmonisering ved hjælp af statsstøttereglerne.

84 Retten skal bemærke, at der kun foreligger magtfordrejning, såfremt der er objektive, relevante og samstemmende tegn på, at en beslutning udelukkende eller dog i det mindste overvejende er truffet med det formål at forfølge andre mål end dem, der er angivet (Rettens dom af 23.10.1990, sag T-46/89, Pitrone mod Kommissionen, Sml. II, s. 577, præmis 71, og af 15.3.2000, forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95 — T-39/95, T-42/95 — T-46/95, T-48/95, T-50/95 — T-65/95, T-68/95 — T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 491, præmis 779).

85 Sagsøgerne har imidlertid ikke peget på noget objektivt tegn, der indicerer, at Kommissionens egentlige formål med at træffe den anfægtede beslutning skulle være at gennemføre en skatteharmonisering. Sagsøgernes argumentation er støttet på spekulationer om eventuelle underliggende motiver til at træffe den anfægtede beslutning. Sagsøgerne har desuden end ikke påvist, at der på fællesskabsplan har fundet en faktisk harmonisering sted som følge af den anfægtede beslutning.

86 Sagsøgeren i sag T-92/00 har yderligere henvist til de bemærkninger, som Kommissionen afgav i forbindelse med de sager, der gav anledning til den kendelse, Domstolens præsident afsagde den 16. februar 2000 i sagen Juntas Generales de Guipúzcoa m.fl. (forenede sager C-400/97, C-401/97 og C-402/97, Sml. I, s. 1073), hvorefter Normas Forales udgør statsstøtte, når de udelukkende finder anvendelse i et bestemt område i en medlemsstat. En sådan argumentation indebærer, at de baskiske myndigheders retsanordnende kompetence inden for det skatteretlige område, som er fastsat i den spanske forfatning, drages i tvivl.

87 Dette argument må forkastes. Som tidligere anført, har Kommissionen ikke i den anfægtede beslutning benyttet sig af et kriterium om regional selektivitet med henblik på at påvise, at de skattefordele, som Ramondín har opnået, udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF (jf. præmis 27 og 45).

88 Det følger af de ovenstående bemærkninger, at det andet anbringende også må forkastes.

Tredje anbringende: tilsidesættelse af princippet om ligebehandling

89 Sagsøgerne har gjort gældende, at Ramondín og Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa) — som ligeledes er berørt af en procedure om støtte med hensyn til Territorio Histórico de Álava — ikke er de eneste virksomheder, der har nydt godt af skattelempelsen og nedsættelsen af beskatningsgrundlaget i medfør af lovgivningen i Territorio Histórico de Álava. Kommissionen har ikke desto mindre udelukkende truffet beslutninger om anvendelsen af disse skattemæssige foranstaltninger på Ramondín og Demesa. Efter sagsøgernes opfattelse har Kommissionen derved tilsidesat princippet om ligebehandling.

90 Retten skal indledningsvis fastslå, at sagsøgerne i sag T-103/00 for første gang har påberåbt sig en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i deres replik. Der er tale om et nyt anbringende, der ikke kan antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement.

91 Under alle omstændigheder kan anbringendet ikke tiltrædes.

92 Den ordning, der er fastlagt i traktaten, er en ordning, der indebærer en forudgående kontrol af støtten. Af samme årsag er medlemsstaterne i henhold til artikel 88, stk. 3, EF forpligtet til at underrette Kommissionen om nye påtænkte støtteforanstaltninger. Sagsøgerne har imidlertid på ingen måde godtgjort og har end ikke gjort gældende, at den spanske stat har underrettet Kommissionen om iværksættelse af de omtvistede skattemæssige foranstaltninger til fordel for andre virksomheder, uden at Kommissionen har rettet en beslutning til dem om, at støtten er uforenelig med fællesmarkedet.

93 Sagsøgeren i sag T-92/00, som ligeledes er sagsøger i sag T-127/00 vedrørende DEMESA, har alligevel gjort gældende, at det fremgår af et punkt i duplikken, at Kommissionen kendte navnene på flere virksomheder, der som Ramondín og DEMESA havde nydt godt af de omtvistede skattemæssige foranstaltninger.

94 I denne forbindelse skal Retten fastslå, at det omhandlede punkt i Kommissionens duplik i sag T-127/00 alene vedrører støtte, der er ydet af myndighederne i Vizcaya — og dermed ikke i Álava — til en virksomhed i henhold til lovgivningen i Vizcaya. Uanset om Kommissionen på tidspunktet for indgivelsen af duplikken i sag T-127/99, dvs. den 21. februar 2000, havde kendskab til, at flere virksomheder nød godt af de omtvistede skattemæssige foranstaltninger i Álava, ville en sådan konstatering under alle omstændigheder ikke være egnet til

at påvise, at Kommissionen, da den vedtog den anfægtede beslutning den 22. december 1999, tilsidesatte princippet om ligebehandling. Det skal hertil bemærkes, at lovligheden af en fællesskabsretsakt skal bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt (Rettens dom af 12.12.2000, sag T-296/97, Alitalia mod Kommissionen, Sml. II, s. 3871, præmis 86).

95 Selv hvis det var blevet påvist, at Kommissionen på det tidspunkt, hvor den vedtog den anfægtede beslutning, havde kendskab til, at andre virksomheder havde modtaget den samme form for støtte som Ramondín, ville dette anbringende ikke føre til et andet resultat. En sådan konstatering ville nemlig ikke ændre ved det faktum, at den støtte, som Ramondín har modtaget, er ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet (jf. analogt præmis 4428 i dommen i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 84).

96 Det skal endelig bemærkes, at Kommissionen ved skrivelser af henholdsvis 17. august 1999 og 29. september 1999 har meddelt de spanske myndigheder, at den har truffet beslutning om at indlede procedurer, der generelt er rettet mod den skattelempelse og den nedsættelse af beskatningsgrundlaget, der er omhandlet i lovgivningen i Álava (sammendrag er trykt i EFT 2000 C 71, s. 8, og EFT 2000 C 55, s. 2). Disse procedurer inddrager indirekte alle de virksomheder, der har haft fordel af de pågældende skattemæssige foranstaltninger.

97 Det tredje anbringende må herefter forkastes.

Fjerde anbringende: tilsidesættelse af artikel 253 EF

98 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad i den anfægtede beslutning har begrundet, at de foranstaltninger, den har karakteri-

seret som statsstøtte, har påvirket konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne. De har nærmere anført, at de eneste oplysninger, som Kommissionen har afgivet herom i den anfægtede beslutning, består af en liste over virksomheder, som opererer inden for samme branche som Ramondín, samt en oversigt over, hvilken markedsandel disse virksomheder har.

99 Det følger imidlertid af bemærkningerne i præmis 66-81, at den anfægtede beslutnings begrundelse vedrørende påvirkningen af konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne har været tilstrækkelig til, at de pågældende har kunnet varetage deres interesser, og Fællesskabets retsinstanser har kunnet udøve deres prøvelsesret (jf. i denne retning Domstolens dom af 29.2.1996, sag C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 723, præmis 86).

100 Det sidste anbringende kan således heller ikke tiltrædes.

101 Det følger af samtlige ovennævnte bemærkninger, at Kommissionen bør frifindes.

Sagens omkostninger

102 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom pålægges sagsøgerne ud over at bære deres egne omkostninger også at betale Kommissionens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

Azizi Lenaerts Tiili

Moura Ramos Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. marts 2002.

H. Jung M. Jaeger

Justitssekretær Afdelingsformand